

नेतृत्व - सही मानिसहरूसँग निर्माण गर्नुहोस्

खम्बाहरूको एउटा प्रमुख विषय नेतृत्व वा अगुवाहरू हो। तपाईं अगुवा हुन बोलाइनुभएको छ, जसको अर्थ हो तपाईं मानिसहरूसँग संलग्न हुनुहुन्छ। एक अगुवाको रूपमा तपाईंले सही व्यक्तिहरूलाई लिएर निर्माण गर्नु धेरै महत्त्वपूर्ण हुन्छ। तपाईं जो पायो त्यसैलाई लिएर निर्माण गर्न बोलाइनुभएको होइन। तपाईं सही मानिसहरू साथमा लिएर निर्माण गर्न बोलाइनुभएको छ। तर यहाँ याद राख्नु पर्ने महत्त्वपूर्ण कुरा छ। तपाईंले ती सही मानिसहरू फेला पार्नुहुन्छ।

तपाईंले ती सही मानिसहरू हुर्काउनुपर्छ। यो तपाईंको जिम्मेवारी हो। वास्तवमा अगुवाले गर्नुपर्ने काम मानिसहरूलाई हुर्काउनु (बढाउनु) नै हो, यसरी तिनीहरू सेवकाइमा सँगै मिलेर निर्माण गर्ने सही व्यक्तिहरू बन्छन्। पुरानो करारमा हामीलाई सही मानिसहरूका विशेषताहरू, गुणहरूको तस्वीर(उदाहरण)दिइएको छ, जसद्वारा हामी सही मानिसहरू निर्माण गर्न सक्छौं र हाम्रो दललाई त्यस प्रकारका व्यक्तिहरू हुर्काउने जिम्मेवारी दिइएको छ। यो तस्वीर हामीलाई गिदोनको कथामा दिइएको छ।

गिदोनको कथामा ध्यान सधैं गिदोनमा केन्द्रित हुन्छ। तर म केही क्षणसम्म तपाईंको ध्यान गिदोनको फौजतिर लगाउन चाहन्छु। गिदोन आफै होइन, तर तिनका 300 जना मानिस मिलेर फौज बनेको थियो। परमेश्वरले गिदोन र ती मानिसहरूलाई जुन प्रक्रियाबाट लैजानुभयो त्यो तिनीहरूलाई सही मानिस बनाउनका निम्ति थियो, जसले गिदोनसँग मिलेर सेवा, काम, र लडाइँ गर्न गइरहेका थिए। जब तपाईं गिदोनको फौजलाई हेर्नुहुन्छ, तपाईंले ती मानिसहरूमा चारवटा गुणहरू देख्नुहुन्छ। मेरो विचारमा, यिनै चार गुणहरू हामीले आफ्ना मानिसहरूमा विकास गर्नुपर्छ, ताकि तिनीहरू सही मानिसहरू बन्न सक्न्, जोसँग मिलेर हामी निर्माण गर्न सक्छौं। पहिलो गुण यो हो कि ती 300 मानिस धेरै जिम्मेवार थिए। गिदोनको कथामा तिनीहरूका शत्रु फौजले तिनीहरूमाथि आक्रमण गर्न लागेको छ र तिनीहरूले त्यो फौजको विरुद्ध लड्नु परेको छ। त्यसैले त्यहाँ लडाइँ गर्नका निम्ति सबै मानिसलाई बाहिर निस्कने आह्वान छ। अनि त्यहाँ हजारौं पुरुषहरू आउँछन्, तर तिनीहरूमध्ये धेरै जना डराएर पछि हट्छन्।

डरले तिनीहरूलाई अगि बढ्नबाट रोक्छ। तर जो डटेर बसे, तिनीहरूमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई गर्न बोलाउनुभएको कामप्रति जिम्मेवारीको भावना थियो। संसारमा र हाम्रा सेवकाइहरूमा यस्ता मानिसहरू छन्, जो कहिलेकहीं डरले अगि बढ्नबाट रोकिन्छन्। यसले तिनीहरूलाई जिम्मेवारीबाट र हाम्रो दलको सदस्यको रूपमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई उहाँको उद्देश्य पूरा गर्नबाट रोक्दछ, तिनीहरू गिदोनलाई छोडेर जाने ती हजारौं मानिसहरू जस्तै हुन्छन्। हाम्रा सेवकाइहरूमा मानिसहरू छोडेर जान्छन्, तर तिनीहरू जिम्मेवारी मात्र छोड्छन्, शारीरिक रूपमा छोडेर जाँदैनन्।

तपाईंले अह्नाउनुभएको काम तिनीहरूले गर्नेछन्, तर तिनीहरूको त्यो कामको जिम्मेवारी लिँदैनन्।

एक अगुवाको रूपमा, तपाईंको कर्तव्य अरूलाई सही व्यक्ति बन्न सहायता गर्नु पनि हो र तपाईंले तिनीहरूलाई यो दर्शनको जिम्मेवारीको स्वामित्व लिन प्रोत्साहन दिनुपर्छ, ताकि तिनीहरूले सही मानिसको रूपमा बढ्न सहायता पाऊन्। एक अगुवाको रूपमा तपाईंले ती मानिसहरूलाई त्यस परिवर्तन गर्नका लागि बढाउन सक्नुहुन्छ, यसका निम्ति तपाईंले तिनीहरूलाई कार्यक्रमसँग मात्र होइन तर सेवकाइसँग पनि जोड्नुपर्छ।

तपाईंले तिनीहरूका हृदयलाई ती मानिसहरूसँग जोड्नुपर्छ जसकहाँ जाने तपाईंले कोसिस गरिनुभएको हुन्छ। अगुवाहरूको रूपमा धेरै पटक, जब हामी हाम्रो साथमा निर्माण गर्नका लागि मानिसहरूलाई भर्ना

गर्दछौं, तिनीहरू हाम्रो संस्थाको, हाम्रो कार्यक्रमको वरिपरि नै छन् भनी कल्पना गर्दछौं, हामी तिनीहरूलाई हाम्रो कार्यक्रम र हाम्रो संस्थाप्रति वफादार बनाउने कोसिस गर्दछौं, तर वास्तवमा ती व्यक्तिहरूमा हामी जान लागेका मानिसहरूप्रति दयाको भावना हुनु आवश्यक छ। किनकि हामी जुन मानिसहरूका जान लागेका हुन्छौं उनीहरूप्रति यदि तिनीहरूमा दया छ र एउटा उद्देश्यले प्रेरित छन् भने तिनीहरूले त्यसको जिम्मेवारी पनि लिनेछन्। क्रूसमा जानुपर्दा येशू डराउनु भएन।

उहाँ हिचकिचाउनुभएन, गिदोनको कथाका मानिसहरूजस्तो उहाँ मैदान छोडेर भाग्नुभएन। उहाँ मानिसहरूसित जोडिनुभएको थियो र उहाँ क्रूसद्वारा तिनीहरूा पुग्दै हुनुहुन्थ्यो र नै क्रूसमा टाँगिनुभयो।

एक अगुवाको रूपमा, हाम्रो मुख्य जिम्मेवारी मानिसहरूलाई दर्शनको ठूलो जिम्मेवारी र स्वामित्व लिन सक्ने स्थानमा पुर्याउन सक्ने हुनका निमित्त तिनीहरूलाई मानिसहरूसँग जोड्नु हो। कल्पना गर्नुहोस्, म उर्लदो नदीको छेउमा हिंडिरहेको छु र त्यो उर्लदो नदीमा मेरी छोरी खस्छे। मेरी छोरीलाई बचाउन म त्यो उर्लदो नदीमा हाम फाल्न अलिकति पनि हिचकिचाउँदिनँ। सबै डर हराउँछ। मलाई आफ्नो ज्यान जाला भन्ने पनि डर हुँदैन, किनकि मेरी छोरी त्यो उर्लदो नदीमा खसेकी छ। म नदीमा हाम फाल्छु र उसलाई बचाउने कोसिस गर्नेछु। तर यदि त्यो मेरी छोरी हुँदैनथ्यो भने के हुन्थ्यो? यदि मेरी छोरीको कुकुर, उसको पाल्तु कुकुर नदीमा खसेको हुन्थ्यो भने के गर्थे हुँला?

म हिचकिचाउँथे। म त्यो पाल्तु कुकुर र मेरो जीवन ढँजाउँछु, के यो साँच्चै बचाउन लायकको छ?

यो मेरो सम्बन्ध, मेरो प्रेम, मेरी छोरीप्रति मेरो हृदयको चाहनाले मेरो डर हटाउँछ।

अगुवाको रूपमा तपाईं र मेरो जिम्मेवारी मानिसहरूलाई हुर्काएर त्यो स्थानमा पुर्याउनु हो जहाँ उनीहरू अरू मानिसहरूसँग जोडिन्छन्। कहिलेकहीं मानिसहरू हामीले सोचेजस्तो इमानदार नहुँदा, तिनीहरूले जिम्मेवारी नलिँदा हामी धेरै निरास हुन्छौं, तर त्यसो गरेर हामीले ठीक गरिरहेका हुँदैनौं, किनकि हामीले उनीहरूलाई हाम्रो संस्था वा हाम्रो कार्यक्रमप्रति विश्वासयोग्य बनाउने कोसिस गरिरहेका हुन्छौं। उनीहरूलाई हामीले पुग्ने मानिसहरूप्रति विश्वासयोग्य बनाउन आवश्यक छ। यदि तिनीहरूमा इमानदारिको भावना छ, जोडिने भावना छ भने तिनीहरूले केवल तपाईंलाई सहयोग मात्र नगरेर त्यो दर्शनलाई पनि आफ्नै बनाउँछन्।

गिदोनको फौजको दोस्रो विशेषता छ। तपाईंले पढ्नु हुने त्यो कथामा तिनीहरू अति नै विवेकशील थिए। परमेश्वरले गिदोनलाई तिनको फौजमा को-को हुनुपर्छ भनी जान्नका निमित्त मानिसहरूको जाँच गर्न लाउनुहुन्छ, जुन कुरा तपाईं पढ्न सक्नुहुन्छ। अनि त्यो एउटा उद्देश्यसहितको जाँच हो। त्यो जाँचचाहिँ तिनीहरूले कुन तरिकाले पानी पिउँछ भन्ने थियो। यदि तिनीहरूले घोटो परेर पानी पिउँछन् भने तिनीहरूले वरपर के भइरहेको छ सो थाहा पाउनेछैनन्। तर यदि तिनीहरूले हातको अञ्जुलीले उघाएर पानी पिउँछन् भने तिनीहरू चनाखा हुन्छन्। ती मानिसहरूले आफ्नो वरिपरि के भइरहेको छ त्यसप्रति सचेत हुन्छन् कि हुँदैनन्, तिनीहरूको ध्यान हटेर जान्छ कि जाँदैन? सो जाँच गर्नुभयो।

गिदोनको फौजको तेस्रो विशेषता, हामीले हुर्काउँदै गरेका, अर्थात् हामीसँगै निर्माण गर्ने मानिसहरूका लागि आवश्यक पर्ने एउटा विशेषता यो हो कि तिनीहरूमा विवेकशील चेतना हुनुपर्छ। त्यहाँ विवेक हुनु जरूरी छ। धेरै पटक हाम्रो दलमा हामीसँग काम गर्ने मानिसहरू धेरै व्यस्त हुन्छन् र हामी तिनीहरू कति व्यस्त छन् र तिनीहरू कति सक्रिय छन् भनेर तिनीहरूको प्रशंसा गर्छौं। तर हामीले तिनीहरूलाई परिवर्तन गर्दै व्यस्त र सक्रिय मात्र नराखेर परमेश्वरले गरिरहनुभएको कामप्रति साथै आत्मिक रूपमा सचेत हुने बनाउनुपर्छ। तिनीहरू आत्मिक रूपमा परमेश्वरले गरिरहनुभएको कामप्रति सचेत भए भने तिनीहरू त्यसमा अझ धेरै बढ्दै जान सक्छन्।

धेरै पटक हामीसित र हाम्रो सेवकाइमा सेवा गर्ने मानिसहरूले विवेकशील हुने कुरालाई तिनीहरूका कामको एक हिस्साको रूपमा हेर्दैनन्। तिनीहरू केवल आफ्नो सेवालाई तिनीहरूले गर्नुपर्ने कामको रूपमा हेर्छन्। अनि कहिलेकहीं तिनीहरू आफ्नो काममा यति गर्न धेरै व्यस्त हुन्छन्, जसले गर्दा तिनीहरू आफ्नो वरिपरि के भइरहेछ र कस्ता मौकाहरू छन् भनी बुझ्दैनन्। तिनीहरूको लक्ष्य केवल तिनीहरूको काम हुन्छ, परमेश्वरले के गरिरहनुभएको छ र तिनीहरू जुन मानिसहरूका हुन् जानुपर्छ उनीहरूको बारेमा कुनै ज्ञान हुँदैन। तपाईंका मानिसहरूमा विवेकी हुने गुण हुनु भने एक अगुवाको रूपमा तपाईं तिनीहरूलाई कसरी हुर्काउनुहुन्छ? यस क्षेत्रमा तिनीहरूलाई विकास गर्न र बढ्न सहायता पुर्याउन तपाईंले के गर्नु आवश्यक छ?

त्यहाँ दुईवटा क्षेत्र छन् जहाँ विवेकको आवश्यकता पर्दछ। पहिलो, तिनीहरूमा आफैलाई बुझ्ने समझ हुनुपर्छ। तिनीहरूलाई आफ्नो पहिचान, कमजोरीहरू, तिनीहरूको अहङ्कार, तिनीहरूको असुरक्षाका भावनाहरू बारे थाहा हुनुपर्छ। म व्यक्तिगत रूपमा यो विश्वास गर्छु, कि अगुवामा हुनुपर्ने सबैभन्दा ठूलो गुण विश्वास होइन, दर्शन होइन, साहस होइन।

अगुवा (नेतृत्व)को सबैभन्दा ठूलो गुण आत्म-सचेतता(आफैलाई चिन्ने ज्ञान) हो।

जब तपाईं ख्रीष्टमा को हुनुहुन्छ भनी जान्नुहुन्छ, जब तपाईं आफ्नो बल थाहा पाउनुहुन्छ, जब तपाईं आफ्ना कमजोरीहरू थाहा पाउनुहुन्छ, जब तपाईं आफ्नो वरदान के हो भनी थाहा पाउनुहुन्छ र जब तपाईं सफल र आशिषित हुनुहुन्छ, जब तपाईं कसरी विकास र वृद्धि हुने भनी जान्नुहुन्छ, जब तपाईं आफ्नै बारेमा सचेत हुनुहुन्छ, तब तपाईं ख्रीष्टले तपाईंलाई प्रयोग गर्न सक्नुहुने स्थितिमा हुनुहुन्छ।

गिदोनको फौजले सही तरिकाले पानी पियो, तिनीहरू धेरै चनाखा थिए। तपाईंले आफ्ना मानिसहरूलाई त्यो स्तरसम्म बढाउनुपर्छ, जहाँ पुगेपछि तिनीहरू आफैप्रति सचेत होऊन्, जसको अर्थ तपाईंले तिनीहरूलाई इमानदारीसाथ विचार गर्ने क्षणमा पुर्याउनुपर्छ। तिनीहरू कस्ता छन्, के सोचिरहेका छन्? तिनीहरूको सेवकाइ र जीवनको कुरा गर्दा तिनीहरूको हृदयमा कस्तो विचार आउँछ? अनि तपाईं तिनीहरूलाई आफैलाई चिन्नेबारे विचार र कुराकानी गरेर तिनीहरूलाई बढ्न जति धेरै सहायता गर्न सक्नुहुन्छ, त्यति नै राम्ररी उनीहरूलाई आफूले चाहेका व्यक्तिहरू जस्तो बनाउन सक्नुहुन्छ। तर आफैप्रति सचेत हुनुबाहेक हाम्रो वरिपरिका अरू मानिसहरूप्रति सचेत हुनु पनि एउटा विषय हो। तपाईंले सेवा गर्ने मानिसहरूको बारेमा सचेत हुनु, तपाईंको सेवकाइले लक्षित गरेका श्रोताहरूप्रतिको सचेत हुन, तपाईंले आफ्नो दललाई त्यस अवस्थासम्म बढाउनुपर्छ जहाँ तिनीहरू मानिसहरूको बारेमा सचेत हुन्छन्। तपाईंको दलमा त्यस्ता सदस्यहरू हुन सक्छन् जो मानिसहरूको समूहलाई भेला गर्ने वा शिक्षा दिने कार्यमा संलग्न भएका छन्।

के तिनीहरू सेवकाइ गर्ने समयमा प्रवेश गर्दछन् भनी तिनीहरू जान्दछन्? के तिनीहरूले कोठाको वातावरण बुझ्न सक्छन्? के तिनीहरू जे भइरहेको छ त्यो बुझ्न सक्छन्?

के तिनीहरूले यसको जवाफ दिन सक्छन्? पुरानो करारमा एउटा विशेष पद छ, जहाँ यसो भनिएको छ, "इस्साखारका मानिसहरूले समयको चिन्ह बुझ्थे" र "कुन बाटो लिनुपर्ने सो थाहा पाउँथे।" इस्साखारका मानिसहरू एउटा कुलका थिए र यस कुलमा अगुवाहरू थिए जसले के हुन लागेको छ र त्यसका निमित्त के गर्नुपर्छ भनी जान्दथे। धेरै पटक हाम्रा स्वयंसेवकहरू र अगुवाहरू केही कुरा थाहा नपाई कार्यक्रम लिएर अगाडि बढ्छन्। कसरी प्रतिक्रिया गर्नुपर्छ सो तिनीहरू जान्दैनन्। तर तपाईंले अभ्यासद्वारा तिनीहरूलाई जागरूकतामा बढ्ने मौका दिनुपर्छ।

यदि तपाईंसँग सेवकाइको कार्यक्रममा जान लागेका स्वयंसेवकहरू छन् भने तिनीहरू जान अघि तिनीहरूसँग केही समय बिताउनुहोस्, सँगै मिलेर प्रार्थना गर्नुहोस्, र सचेत हुनपर्ने विषयमा कुराकानी गर्नुहोस्।

केटाकेटीहरूले कस्तो अनुभव गर्दछन् सो हामी थाहा पाऔं। उनीहरूको मनमा कुन कुरा खेल्दैछ सो बुझौं। तिनीहरूलाई बुझ्ने (विवेकको प्रयोग) अभ्यास गर्ने मौका दिनुहोस्। जब त्यो घटना सकेर तिनीहरू फर्केर आउँछन्, तब तिनीहरूलाई त्यसको बारेमा सोध्नुहोस्, "तपाईंले के थाहा पाउनुभयो? तपाईंहरूले के बुझ्नुभयो? के तपाईंले सही प्रकारले बुझ्नुभयो? के तपाईंले त्यो देख्नुभयो? के तपाईंले त्यस व्यक्तिले प्रश्नको जवाफ दिएको देख्नुभयो? के तपाईं यो व्यक्तिले पर्चाहरू दिएको अनि लिने व्यक्तिले धन्यवादी नभई त्यो लिएको देख्नुभयो?" तिनीहरू आफै र अरु मानिसहरूप्रति जागरूक हुने अभ्यास गराएर उनीहरूलाई कसरी बुझ्ने सो सिकाउनुहोस्।

गिदोनको फौजले त्यो जिम्मेवारीको स्वामित्व लियो। तिनीहरू विवेकशील थिए र के भइरहेछ त्यो बुझ्दथे। त्यसपछि गिदोनको फौजको यो तेस्रो विशेषता छ, जुन हाम्रा अगुवाहरूको निर्माण गर्नका लागि हामीसँग हुनु धेरै जरूरी छ। यो विश्वासको गुण हो। परमेश्वरले सधैं गर्नुभएझैं, जब गिदोनद्वारा 300 मानिस भेला भए तब ती सिपाहीहरूले कुनै ठूला हतियारहरू पाउनेछैनन् भनेर निर्देशन दिनुहुन्छ। तिनीहरूसँग ठूलो संसाधन हुनेछैन भन्नुभयो।

तिनीहरूले एउटा राँको पाउँछन्।

तिनीहरूले माटोको गाथी पाउँछन्। तिनीहरूले सिङ (तुरही)हरू पाउँछन्।

तिनीहरूले प्राप्त गरेका थोकहरू शत्रुलाई नाश गर्न निश्चय पर्याप्त थिएन। तर परमेश्वर महिमा प्राप्त गर्न चाहनुहुन्छ।

उहाँले यी 300 मानिसलाई सही स्थानमा राख्नुहुन्छ, जहाँ परमेश्वरले कसरी काम गरिरहनुभएको थियो त्यसमा तिनीहरूले भरोसा गर्नुपर्थ्यो।

एक अगुवाको रूपमा, तपाईंसँग त्यस्ता मानिसहरू हुन्छन् जसले तपाईंको साथमा सेवा गर्छन्। तिनीहरू तपाईंको दलमा हुनेछन्। अनि धेरै पटक एक अगुवाको रूपमा हामी तिनीहरू इमानदार छन् के भन्ने कुरामा ध्यान दिन्छौं।

के तिनीहरू इमानदार छन्? तर गिदोनको फौजमा, गिदोनलाई 300 इमानदार मानिसहरू मात्र आवश्यक थिएन। तिनलाई विश्वासले भरिएको 300 मानिस चाहिएको थियो।

अर्थात् त्यस्ता सिपाहीहरू, जसमा विश्वास थियो र परमेश्वरले गर्नुहुने काममा र उहाँले त्यो कसरी गर्नुहुन्छ भनेर भरोसा गर्ने सिपाहीहरू चाहिएको थियो।

यदि तपाईंसँग विश्वास गर्ने मानिसहरू छन् भने तपाईं सही मानिसहरू लिएर निर्माण गर्नुहुनेछ। तर अगुवाको रूपमा तपाईंको काम तिनीहरूलाई बढाएर विश्वास गर्ने स्थानमा पुर्याउनु हो।

त्यो वास्तवमा कस्तो देखिन्छ? यर्मिया 17:7 र 8 पदले हामीलाई त्यसको जानकारी दिन्छ। यहाँ यर्मिया भन्छन्, "त्यो मानिस धन्य हो, जसले परमप्रभुमा भरोसा राख्छ।" "जसको भरोसा परमप्रभुमा हुन्छ।" तपाईंले आफ्ना अगुवाहरूलाई येशूलाई उनीहरूको स्रोतको रूपमा हेर्नका लागि बढाउनुहुन्छ। तपाईंलाई होइन, संसाधनलाई पनि होइन, तर येशूलाई हेर्न। यर्मिया अझै भन्छन्, "तिनीहरू खोलाको किनारमा रोपेको रूखजस्तो हुन्छन्, जसले आफ्ना जराहरू खोलाका किनारसम्म फिँजाएको हुन्छ।" यो सुरक्षाको तस्विर हो। तिनीहरूले सुरक्षा पाएका हुन्छन्। सेवकाइ कठिन हुन्छ। तपाईंका अगुवाहरूले चुनौतीपूर्ण समयको सामना गर्छन्। हामीमध्ये धेरैले अनुभव गरेका छौं, कठिनाइ हुँदा हाम्रो दलका धेरै सदस्यहरू छोडेर जान्छन्। तर यदि तिनीहरूमा विश्वास छ, यदि तिनीहरू इमानदार मात्र नभएर विश्वासले भरिएका छन् भने, तिनीहरूले सुरक्षा पाउनेछन्। यर्मियाले 17:7 र 8 पदमा अझ भन्छन्, "गर्मी हुँदा त्यो डराउँदैन। त्यसका पातहरू सधैं हरिया हुन्छन्।"

यर्मियाले के भनिरहेका छन् सुन्नुहोस्, "जब त्यहाँ कठिनाइहरू आउँछन्, संघर्षहरू हुन्छन्, जब त्यहाँ आगो हुन्छ, त्यस्तो बेला पनि तिनीहरू अझै फलदायी हुन्छन्। तिनीहरू अझै प्रशस्त हुन्छन्। यस्तै कुरा हामीले सही मानिसहरूको साथमा निर्माण गर्नु आवश्यक छ। तर मानिसहरू बढेर विश्वासले भरिएको स्थानसम्म पुग्नुपर्छ। हामीले तिनीहरूलाई डोर्याएर विश्वासले भरिएको स्थानमा पुर्याउनुपर्छ। यर्मियाले यसो भन्दै आफ्नो खण्ड समाप्त गर्छन्, "खडेरीको समयमा त्यसलाई केही चिन्ता हुँदैन, र त्यसले फल फलाउन कहिल्यै चुक्दैन।" के सधैंभरि फल फलाउने दलका सदस्यहरू पाउनु अचम्मको कुरा हुँदैन र?

उनीहरू विश्वासले भरिंदा यस्तो हुन्छ। तपाईं मानिसहरूलाई इमानदारिबाट विश्वासले भरिएको अवस्थामा कसरी पुर्याउनुहुन्छ?

तपाईंले उनीहरूलाई सेवा गर्न मात्र होइन सेवकाइका कार्यक्रमहरू र तपाईंसँग संलग्न भएका सेवकाइका परियोजनाहरू तयार गर्न सहायता गर्न आमन्त्रित गर्नुपर्छ। अगुवाको रूपमा प्रायः हामी सबै कुरा आफै बनाउँछौं। हामी सबै कार्यक्रम बनाउँछौं। त्यसपछि हामी मानिसहरूलाई स्वयंसेवकको रूपमा मात्र सेवा गर्न आग्रह गर्छौं। किनकि तिनीहरू स्वयंसेवकको रूपमा मात्र सेवा गरिरहेका हुनाले तिनीहरूले यसको जिम्मेवारी लिँदैनन्। तिनीहरू आफैसँग बुझ्ने क्षमता छ भनी तिनीहरूले बुझेका हुँदैनन्। अनि निश्चय पनि तिनीहरू विश्वास गर्ने स्थितिमा हुँदैनन्, किनकि तिनीहरूले त्यो सिर्जना गरेका हुँदैनन्। तर जब तपाईं मानिसहरूलाई सिर्जना गर्न सहायता गर्न आमन्त्रित गर्नुहुन्छ, मानिसहरू आफूले सिर्जना गर्न सहायता गरेको कुराको हिस्सा बन्न धेरै उपयुक्त हुन्छन्।

अब तिनीहरूले परमेश्वरमा भरोसा गर्नुपर्छ।

अब तिनीहरूले अचम्मै लाग्ने गरी महत्त्वपूर्ण रूपमा परमेश्वरमाथि भरोसा गर्नुपर्छ। कति पटक हामी हाम्रा मानिसहरूका निमित्त सेवा गर्न आरामको क्षेत्र बनाइदिन्छौं, तिनीहरूका लागि यति सजिलो बनाइदिन्छौं, यसो गर्दा वास्तवमा तिनीहरूलाई अझ राम्रो सेवक बन्न सहायता गर्छ भन्ने सोच्छौं।

जब तिनीहरूलाई मैले भन्ने गरेको पवित्र(आत्मिक) असुविधा चाहिन्छ जसलाई म पवित्र(आत्मिक) असुविधा भन्छु, तिनीहरूलाई त्यस्तो असुविधा हुन पनि पर्छ, जुन बेला तिनीहरूले घुँडा टेक्नुपर्छ। जहाँ परमेश्वर देखा पर्नुपर्छ, जहाँ सेवकाइमा तिनीहरूको सहभागिता तिनीहरूको क्षमताभन्दा बढी हुन्छ। अनि परमेश्वरले गिदोनको फौजलाई दिनुभएको जस्तो पर्याप्त स्रोतसाधन तिनीहरूलाई दिनुभएको हुँदैन। जब तपाईं मानिसहरूलाई पवित्र (आत्मिक)असन्तुष्टि अनुभव गर्ने स्थितिमा बढाउनुहुन्छ, जहाँ तिनीहरू थोरै असहज हुन्छन्, जहाँ तिनीहरू थोरै आतिन्छन्, ती तिनै मानिसहरू हुन् जसलाई तपाईं निर्माण गर्न सक्नुहुन्छ, किनकि अब तिनीहरू विश्वासी छन् कि छैनन् भनी तिनीहरूलाई मापन गरिँदैन।

तपाईं अब तिनीहरू विश्वासले भरिएका छन् कि छैनन् भनी हेर्नुहुन्छ। अनि त्यसको एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा मानिसहरूलाई सेवकाइको विकासमा योगदान दिनका निमित्त सेवकाइद्वारा गरिने कार्यहरूको बारेमा अपेक्षाहरू तय गर्न सहायता गर्नु हो। तिनीहरूलाई रचनात्मक प्रक्रियामा भाग लिनका लागि आमन्त्रित गर्नुहोस् र यसरी तपाईं तिनीहरूलाई विश्वास गर्ने स्थानमा राख्नुहुन्छ।

तिनै मानिसहरूलाई साथमा लिएर तपाईंले निर्माण गर्नुपर्छ, तर तपाईंले तिनीहरूलाई बढाएर त्यो स्थानमा पुर्याउनुपर्छ। हामी गिदोनको फौज देख्छौं। तिनीहरू जिम्मेवार छन्, तिनीहरू सहयोग मात्र गर्दैनन् तर तिनीहरूले त्यसको स्वामित्व लिन्छन्। तिनीहरू विवेकशील छन्। तिनीहरू केवल काम समाप्त गर्न व्यस्त छैनन्, तर तिनीहरू आत्मामा के भइरहेको छ भन्ने कुरा पनि जान्दछन् अनि तिनीहरू त्यसैमा बग्दछन्। तिनीहरूसित विश्वास छ। तिनीहरू केवल वफादार, इमानदार छैनन्, तर तिनीहरूसँग अपेक्षाहरू छन् र विश्वासले भरिएका छन्।

तपाईंले एक अगुवाको रूपमा आफ्नो दललाई त्यो ठाउँमा ल्याउनुभएको छ, तर गिदोनको कथामा एउटा अन्तिम विशेषता छ। भनिएको छ, कि जब फौज युद्धका लागि तयार थियो, हरेक मानिस आफू हुनुपर्ने ठाउँमा उभियो। अनि यो 300 सिपाही एक फौज बनेको, 300 व्यक्ति एक दल बनेको तस्वीर हो।

सही मानिसहरू लिएर निर्माण गर्नका लागि आवश्यक पर्ने चौथो विशेषता भनेको एकता हो। धेरै मानिसहरू होइन, एउटै मानिसहरू। अगुवाको रूपमा प्रायः हामी धेरैभन्दा धेरै मानिसहरू भर्ना गर्न उत्सुक हुन्छौं र हामी ती धेरै मानिसहरूद्वारा हाम्रो भर्ना र परिचालनको सफलता मापन गर्छौं। तर परमेश्वरले सृजना गर्नुभएको गिदोनको कथामा धेरै मानिसहरू थिएनन्।

वास्तवमा, उहाँले त्यो फौजलाई 32 हजारबाट घटाएर 300 बनाउनुभयो, तर त्यसपछि ती 300 जना एउटै मानिस बने र एकता धेरै महत्वपूर्ण भयो। हामीमध्ये धेरै अगुवाहरूले देखेका छौं कि जब एकता हुँदैन, तब सेवकाइमा विभाजन आउँछ र सफलताका निम्ति हानिकारक हुन्छ, एकता भयो भने हामी सही मानिसहरूसँग निर्माण गर्दछौं।

तर तिनीहरू स्वाभाविक रूपमा त्यहाँ पुग्दैनन्। तिनीहरू त्यसभित्र हुर्कनुपर्छ। अब, एकतालाई दुई प्रकारको प्रक्रियामा बुझ्न सकिन्छ। परमेश्वरको राज्य आत्मामा एकता हुन्छ, त्यसपछि पङ्क्तिबद्धता हुन्छ।

एकता परमेश्वरको राज्यको आत्मा हो, जहाँ येशू भन्नुहुन्छ, तिनीहरू एक होऊन्, ताकि संसारले थाहा जानून्। हामी सबै एक हौं, हामी सबै ख्रीष्टियन हौं र हामीसँग यस्तो एकता हुन्छ जहाँ हामी एकअर्काको प्रेम गर्छौं र एकअर्काको समर्थन गर्छौं, तर त्यहाँ एकता हुन्छ जुन पङ्क्तिबद्धता हो।

त्यो तपाईंको उद्देश्यका निम्ति तपाईंको दलमा र तपाईंको सेवकाइमा भएको एकता हो। त्यो पङ्क्तिबद्ध (लामबन्द) हुने भाग हो।

तपाईंले आफ्ना मानिसहरूलाई त्यसैतर्फ बढाउनुपर्छ। कहिलेकहीं हामीले हृदय र आत्माले अगुवाहरू खडा गर्दा मात्र त्यसलाई एकता भन्ने गर्दछौं, जबकि हामीले वास्तवमा त्यहाँ रहेको पङ्क्तिबद्धताद्वारा यसलाई परिभाषित गर्नु आवश्यक छ।

तपाईंको काम भनेको मानिसहरूलाई यस्तो स्तरमा पुर्याउनु हो जहाँ तिनीहरूले आफ्नो भूमिका र तिनीहरूले हात, घुँडा, आँखा, सबैलाई एक साथ मिलेर काम गर्न सक्ने कसरी बनाउन सक्छन् भन्ने कुरा बुझ्नेछन्। जब तपाईं तिनीहरू कसरी एकसाथ मिल्न सक्छन् भनी देखाउनुहुन्छ तब तपाईंले जे गर्न खोजिरहनुभएको हुन्छ त्यसका निम्ति संगठित एकता हुन्छ। गिदोनको फौजजस्तै, सबै जना सही तरिकामा राखिएका हुन्छन्, तब त्यो उपलब्धिलाई तिनीहरूले सामूहिक रूपमा अवस्थित एकाइको रूपमा विचार गर्छन्।

जिम्मेवारी, विवेक, विश्वास र एकता निर्माण गर्ने सही व्यक्तिहरू हुन्। तर क अगुवाको रूपमा तपाईंको काम आफ्ना सहकर्मीहरूलाई त्यस्ता विशेषताहरू विकास गर्न सहायता गर्नु हो। ती विशेषताहरूले मलाई स्वयम् येशूको सम्झना गराउँछ। उहाँ जवाफदेही हुनुहुन्थ्यो र उहाँले कार्यको स्वामित्व लिनुभयो।

के भइरहेको थियो उहाँले ती सबै बुझ्नुहुन्थ्यो। उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानद्वारा पनि पिताले काम गर्नुहुनेछ भन्ने विश्वास उहाँमा थियो।

आखिरमा उहाँ नै हुनुहुन्थ्यो जसले आफ्नो महिमाद्वारा एकता ल्याउनुभयो।

यी विशेषताहरू हेर्नुहोस् र तीद्वारा तपाईंको अगुवापनको भूमिका स्पष्ट पार्नुहोस्, र त्यसको चाहना र इच्छा मात्र नगर्नुहोस्, तर ठूलो उद्देश्यसहित तपाईंका मानिसहरूलाई डोर्याउनुहोस्, ताकि तिनीहरू यी भूमिकाहरूमा बढ्नु, अब तपाईंसँग निर्माण गर्न सही व्यक्तिहरू बन्नु।